

Dansk Handicap Forbund

Folketingets Socialudvalg,
Christiansborg,
1240 København K.

Den 3. marts 1991

Vedr.: L 62, Forslag til lov om ændring af lov om social bistand samt lov om social pension m.v.

Dansk Handicap Forbund skal hermed fremsætte vore principielle synspunkter i anledning af ovennævnte lovforslag. Synspunkterne vil vi uddybe på vort foretræde for Folketingets Socialudvalg torsdag den 7. ds.

Om DHF's baggrund for at interessere sig indgående for L 62 og dets mulige konsekvenser for svært handicappede vil vi oplyse, at vi siden stiftelsen i 1925 hele tiden har haft stor interesse i den sociale pensionslovgivning. Denne interesse er især koncentreret om den del af pensionssystemet, der har til formål at *kompensere* fysisk handicappedes manglende mulighed for en normal lønindtægt samt *handicapbetingede merudgifter*. Ved at følge udviklingen i den sociale pensionslovgivning meget tæt, mener vi at have opnået en god føling med den løbende administration af de for fysisk handicappede relevante bestemmelser.

DHF's medlemskreds på ca. 20.000 medlemmer består af svært fysisk handicappede, hvis funktionsnedsættelse beror på mange årsager eller diagnoser. Der er overvejende tale om forholdsvis svært handicappede personer, hvilket kan illustreres ved, at ca. 1.000 af DHF's medlemmer har ophold på plejehjem.

Da Forbundet på kongressen '88 moderniserede navnet – idet det gamle vanførebegreb efter særforsogets udlægning også er på vej helt ud af den sociale lovgivning – valgte vi det moderne handicapbegreb. For nærmere at karakterisere de medlemmer, hvis interesser DHF varetager, kan vi anvende begrebet bevægelsehæmmede, jf. at statskonsulenterne for vanføre også har ændret navn til bevægelsehandicapbegrebet.

Som det er medlemmerne af Folketingets Socialudvalg bekendt protesterede DHF fra Forbundets kongres den 20. oktober 1990 imod at

lovgive på grundlag af aftalen mellem regeringen og Kommunernes Landsforening (KL) af 27. september 1990. Vi opfordrede »regeringen til at nedsætte en førtidspensionskommission (eller et -udvalg), som kan kulegrave området i samarbejde med repræsentanter for brugerorganisationerne. Kun på denne måde kan det efter DHF's opfattelse sikres, at et lovforslag ikke vil komme til at skade handicappedes retssikkerhed i forhold til de ydelser, som fremgår af pensionslovgivningen.«

Ved Folketingsvalget i december udsendte vi i forlængelse heraf forslag til at tage højeste og mellemste førtidspension sammen med invaliditetsydelsen ud af fhv. socialminister Aase Olesens lovforslag (L 62 af 7. november 1990). Vi mener fortsat det er værd at overveje et opgør med den alt for sammenblandede personkreds i én lov om førtidspension, og at man med fordel kan udskille *de helbredsbedingede* (handicapkompenserende) *førtidspensioner* i en særlig lov.

For DHF vil det være et udmærket valg, hvis man genindfører begrebet *invaliddepension*, som vi mener generelt i befolkningen er et klart og forståeligt begreb. Da begrebet direkte udtrykker, hvad det handler om, ser vi også til stadighed, at mange brugere, læger, embedsmænd og også politikere stadig benytter begrebet ind imellem. Er tiden løbet helt fra det oprindelige begreb, kan vi foreslå alternativt at tage udgangspunkt i *handicapkompensation*, som mere tydeligt end førtidspension svarer til *formålet* med lovgivningen.

Socialminister Else Winther Andersen argumenterede ved genfremsættelsen af lovforslaget den 16. januar d.å. for, at decentralisering og fremme af nærhedsprincippet til fremme af *aktiverende*, arbejdsmarkedsrettede indsats nødvendiggjorde, at tilkendelseskompetencen vedrørende førtidspension m.v. udlægges til kommunerne.